

Valse leer en het kind van God

Door dr. Robert Lightner, (1931-2018),
<https://www.featoday.org/false-doctrine-and-the-child-of-god/>, 26-7-2019 (FEA)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling, inlassen en voetnoten door M.V.



Het volgende artikel, geschreven door dr. Robert Lightner, werd oorspronkelijk gepubliceerd in *Foundation* magazine, Volume 39, Issue 1.

Lang voordat de canon van de Schrift voltooid was, was heterodoxie, of valse leer, duidelijk. Het is een feit dat zodra Gods waarheid werd gegeven, deze door sommigen werd verdraaid en tegengewerkt. Overal waar op aarde waarheid is geweest, is er ook dwaling geweest. Het is de combinatie van de twee die het grootste probleem veroorzaakt. De pagina's van de Schrift en het verslag van de seculiere geschiedenis bevestigen beide deze waarheden.

Hoe langer dwaling wordt gedoogd, hoe gemakkelijker het wordt om de waarheid in gevaar te brengen. Op de een of andere manier is er een conditioneringsproces aan de gang. Een ongezonde tolerantie van valse leer leidt er gewoonlijk toe dat men zich er in zekere mate aan aanpast. Wanneer datgene wat onwaar is niet wordt gecontroleerd, niet ontmaskerd of niet wordt tegengewerkt, lijkt het geleidelijk aan voor steeds meer mensen minder en minder verwerpelijk te zijn. Het verliest zijn ware karakter en lijkt steeds meer op een zwakke en verwaterde vorm, weliswaar een minder wenselijke optie dan de waarheid, maar niet de leugen die het werkelijk is en ooit werd gedacht te zijn.

Aan het begin van de 20^{ste} eeuw voelde J. Gresham Machen, een groot voorstander van de orthodoxie, blijkbaar aan dat dit het was wat er met velen in zijn tijd gebeurde in hun begrip van wat liberale theologie werkelijk was. Hij sprak zeer welsprekend en nadrukkelijk over de kwestie in zijn klassieker *Christianity and Liberalism*. De belangrijkste stelling van deze voorvechter van het geloof was dat het theologisch liberalisme in geen enkel opzicht een vorm of variëteit van de orthodoxe theologie was. Hij benadrukte dat het niet als deels christelijk en deels niet-christelijk moest worden beschouwd. Het moest eerder worden gezien als niet-christelijk, heterodox en antichristelijk, benadrukte hij.[1] Machen zei het botweg toen hij schreef over het moderne liberalisme van zijn tijd. Hij zei dat het bekritiseerd moest worden “op grond van het feit dat het onchristelijk is en op grond van het feit dat het onwetenschappelijk is... Ondanks het gebruik van traditionele fraseologie is het moderne liberalisme niet alleen een andere religie dan het Christendom, maar hoort het thuis in een totaal andere klasse van religies”.[2] De reden voor deze stoutmoedige bewering was dat de klassieke liberale theologie het geloof in de bovennatuurlijke Christus van de Schrift en de bovennatuurlijke Schrift van Christus verwierp en belachelijk maakte.

Andere grote verdedigers van het geloof deelden de opvattingen van Machen. Arno C. Gaebelein, bijvoorbeeld, betoogde krachtig dat het “modernistische” Christendom “het gevaarlijkste ongelooft was waarmee ware christenen ooit eerder te maken hebben gehad”.[3]

Meteen na de ineenstorting van de oude liberale theologie van Machen’s tijd, met zijn vergoddelijking van de mens en humanisering van God, kwam de neo-orthodoxie. Dit was gebouwd op hetzelfde fundament van de Hogere Kritiek theorie van de Bijbel. Gecombineerd met dit en als reactie erop, is er in onze tijd een nieuwe hedendaagse liberale theologie ontstaan. Dit nieuwe liberalisme rust ook stevig op hetzelfde fundament van het oudere klassieke liberalisme. Het nieuwe ras spreekt echter met meer respect over Christus en de Bijbel. Niettemin hebben we vandaag de dag te maken met precies dezelfde ontkenningen van de oude, vooroorlogse klassieke liberale theologie in een nieuw jasje. De verpakking is veranderd, maar de inhoud van de verpakking is in alle opzichten hetzelfde.

David Wells heeft de huidige stand van zaken nauwkeurig samengevat in de volgende woorden: “De oude leerstellingen, de geloofsbelijdenissen uit de periode van de klassieke orthodoxie evenals de geloofsbelijdenissen uit de patristische periode die probeerden de bijbelse waarheid samen te vatten, worden nu doorgaans als naïef en volledig achterhaald beschouwd. Ze dienen niet langer als middel om te definiëren wat moet worden beleden, zelfs als ze voor liturgische doeleinden worden bewaard. Het hele idee van belijdenis is als gevolg daarvan verschoven van waarheid naar een externe en objectieve verwijzing naar intuïtie die intern en subjectief is”.[4]

Hoe moet het Bijbelgelovige kind van God dan in deze tijd op valse leerstellingen reageren? Wat zou de reactie moeten zijn van degenen die de Bijbel omarmen en gehoorzaam willen zijn met betrekking tot het verlaten van het historische orthodoxe christelijke geloof?

Het Woord van God geeft wel instructies over hoe het kind van God moet reageren op valse leerstellingen. Vijf Schriftuurlijke werkelijkheden moeten onder ogen worden gezien door degenen die de Bijbel aanvaarden als hun onfeilbare regel van geloof en praktijk. Wat heeft de bijbel precies te zeggen over valse leerstellingen, en hoe dienen degenen die de waarheid aanvaarden erop te reageren?

Voorzegging van valse leraren en valse leer

Jezus waarschuwde Zijn discipelen voor hen die “in schaapskieren tot u komen, maar van binnen roofzuchtige wolven zijn” (Mattheüs 7:15). Herhaaldelijk maakte Hij de Zijnen attent op de valse leer van de religieaanhangers van Zijn tijd. Hij was er snel bij om de Zijnen te vertellen dat valse leraren zouden komen en in de toekomst zouden toenemen. “Want velen zullen komen onder Mijn Naam en zeggen: Ik ben de Christus; en zij zullen velen misleiden” (Mattheüs 24:5).

Met het hart van een herder maakte Paulus de christenen in Efeze alert op de woeste wolven die onder hen zouden komen en zouden proberen de kudde te vernietigen. Zij zouden “bij u binnenkomen, die de kudde niet sparen”, zei hij (Handelingen 20:28-32). De apostel deed hetzelfde voor de gelovigen in Korinthe, zodat ze niet zouden worden afgeleid “van de eenvoud die in Christus is” (2 Korinthiërs 11:3-4). Hij wist dat sommigen “een andere Jezus” predikten. De heiligen in Galatië hadden dezelfde waarschuwing nodig, aangezien sommigen van hen al “een ander evangelie” volgden (Galaten 1:6). Hij is “vervloekt” (Galaten 1:9), zei Paulus over allen die een vals evangelie verkondigen.

Timotheüs, de jonge prediker, kreeg te horen dat “in latere tijden sommigen afvallig zullen worden van het geloof” (1 Timotheüs 4:1), dat wil zeggen, zij zouden van de waarheid afvallen. Degenen die dat wel doen, zouden acht slaan op de “leringen van demonen”. Zoals Hymeneüs en Alexander, die al “schipbreuk” van het geloof hadden geleden, zouden ook anderen opstaan en hetzelfde doen (1 Timotheüs 1:19-20).

“Laat u niet meeslepen door veelsoortige en vreemde leringen”, zo werden de heiligen die in het boek Hebreeënen aangemaand (Hebreeënen 13:9). Petrus (2 Petrus 2:1) en Johannes (1 Johannes 4:1) herinnerden beiden het volk van God aan “valse profeten”.

Opdracht om af te scheiden

Dat valse leraren en leringen al in de vroege kerk aanwezig waren en in de laatste dagen zouden blijven bestaan en zelfs zouden toenemen, is een duidelijke leer van de Schrift. In de Schrift worden ook specifieke geboden gegeven die het kind van God opdragen zich af te scheiden van deze valse leraren en deze valse leer.

**Afscheiding tot God en
Afscheiding van de wereld,
is het eerste principe van
de christelijke levenswijze**

Het kind van God wordt verteld “**neem niet deel** aan de onvruchtbare werken van de duisternis, maar **ontmasker** ze veeleer” (Efeziërs 5:11). Het commando lijkt duidelijk genoeg. Eadie’s commentaar op de betekenis is to the point: “Een scheidslijn moest de kerk van de wereld scheiden; En er mocht niet alleen geen deelname en geen medeplichtigheid zijn, maar er moest ook nog eens berisping zijn”.^[5]

Van degenen die slechts een schijn van godsvrucht bezaten, maar de kracht ervan verloochend hadden, werd Timotheüs verteld zich af te keren (2 Timotheüs 3:5). De zinsnede “zich afkeren” staat in de tegenwoordige tijd en de gebiedende wijs en vertegenwoordigt daarom een gebod om ons af te *blijven* keren van valse leerstellingen. Allen die de naam van Christus noemen, moeten zich onthouden van ongerechtigheid (2 Timotheüs 2:19). Degenen die valse leer onderwijzen en verkondigen, worden door Paulus vergeleken met vaten van oneer. De gehoorzame gelovige die zich daarvan **reï-nigt**, wordt beschreven als een “voorwerp voor eervol gebruik, geheiligd en van veel nut voor de Heere” (2 Timotheüs 2:21). “Reinigen” van *ekkathairo* betekent grondig schoonmaken. “Timotheüs moet zich afscheiden van de gemeenschap met ‘dezen’, de vaten van oneer waarover in vers 20 wordt gesproken. ... De verwijzing hier is naar het afgescheiden leven dat een christen zou moeten leven. Hier is het direct van toepassing op de verplichting van een voorganger om te weigeren in het werk van de bediening gemeenschap te hebben met een andere voorganger die een modernist is”.^[6]

Christenen in Korinthe werden belast met de plechtige verantwoordelijkheid om afgescheiden te zijn van afgoderij en afgodenaanbidders (2 Korinthiërs 6:14-16). Het principe van afscheiding van dwaling van welke aard dan ook kan niet uit deze passage worden verwijderd. Het gebod was onmiskenbaar: “Ga daarom uit hun midden weg en zonder u af, zegt de Heere, en raak het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen” (vers 17). Van vers 14 tot en met vers 16 verwees Paulus verschillende keren naar passages uit het Oude Testament waar de waarheid van afscheiding van valse leer wordt onderwezen. Met vers 17 trekt hij praktische implicaties uit de waarheid dat gelovigen de tempel van de levende God zijn. “De oudere heiligdommen werden afgescheiden van de wereld om hen heen: dus moeten de christenen geestelijk en moreel worden teruggetrokken uit de heidense samenleving waarin ze moeten leven. Paulus’ oproep aan de Korinthiërs om zich terug te trekken, wordt gegeven in woorden die oorspronkelijk door God tot Zijn volk werden gesproken door Jesaja, toen Hij hen uit de ballingschap riep. Zij moesten in Babylon alles achterlaten wat onrein was en alleen de heilige voorwerpen van de tempel meenemen, zodat zij een volk zouden blijven dat God kon *ontvangen*, d.w.z. dat Hij met gunst kon aanschouwen (zie Jesaja 52:11)¹”.^[7]

God sprak door de apostel Paulus een vloek uit over hen die een vals evangelie verkondigden (Galaten 1:8-9). Hieruit volgt dat het kind van God niet in gemeenschap moet zijn met datgene wat onder het oordeel van God staat. Degenen die zulke fundamentele doctrines als de absolute godheid van Christus en het goddelijke gezag van de Bijbel verwerpen, staan zeker niet in Gods gunst, maar staan onder Zijn afkeuring en oordeel.

De apostel van liefde had ook enkele krachtige woorden van vermaning voor de gelovige met betrekking tot zijn relatie tot valse leer. Johannes’ voornaamste zorg ging uit naar de Persoon en het

¹ “Vertrek, vertrek, ga daar weg, raak het onreine niet aan, ga uit haar midden weg, reinig u, u die de heilige voorwerpen van de HEERE draagt!” (Jesaja 52:11).

werk van Christus. Hij zei: “**Ieder die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet**” (2 Johannes 9). Op deze manier maakte hij de totale onjuistheid van de opvatting die hij beschreef duidelijk. Maar wat zal de reactie van de gelovige zijn op zulke valse leraren en leerstellingen? Van zo iemand zei Johannes: “ontvang hem niet in huis en begroet hem niet” (vers 10). Ongehoorzaam zijn aan het gebod was delen in de slechte werken van de valse leraar (vers 11).

Er is een interessant contrast met het bovenstaande in 3 Johannes. Daar schreef de apostel over de noodzaak voor gelovigen om de getrouwe gelovigen te ontvangen die rondreizende evangelisten waren, zodat “wij medehelpers van de waarheid mogen worden” (3 Johannes 8). Dit is precies de tegenovergestelde reactie die de gelovige moet hebben op valse leraren. In 3 Johannes moet de medegelovige verwelkomen en gastvrije steun geven, in tegenstelling tot de vermindering die in 2 Johannes wordt onderwezen.

De bijbelse leer is duidelijk genoeg. De kwestie van afscheiding van afvalligheid is geregeld voor degenen die claimen trouw te zijn aan het Woord van God. De verantwoordelijkheid van de gelovige is nu om te gehoorzamen. En dat is niet altijd gemakkelijk om te doen; toch verwacht God van Zijn kinderen dat ze gehoorzamen.

Een voorbeeld van veronachtzaming van deze leer is te vinden in een poging om protestantse evangelicalen en rooms-katholieken de handen in elkaar te laten slaan in de taak van wereldevangelisatie. Twee belangrijke geschillen van de groep, geleid door wijlen Charles Colson van Prison Fellowship Ministries en pater Richard John Neuhaus, vormen de reden voor de nieuwe inspanning. Een daarvan is dat veel te lang de verdeeldheid tussen deze twee groepen Christus en de ene missie, die beiden delen, heeft verduisterd. Ook is er sprake geweest van “proseliteren” en “schapen stellen”, dat, zo wordt betoogd, moet ophouden.

Het is gewoon niet juist om te denken dat protestantse evangelicalen en de rooms-katholieke kerk beiden dezelfde trouw aan Christus geven en beide dezelfde missie delen. Het doel van deze nieuwe overeenkomst tussen protestantse evangelicalen en rooms-katholieken is om “samen te bevestigen”, “samen te hopen”, “samen te zoeken”, “samen in te stemmen” en “samen te getuigen”.[8]

In het hele document is er een verrassende weglating van elke serieuze discussie over twee zeer belangrijke doctrines die evangelicalen en rooms-katholieken altijd hebben verdeeld. De oprechtheid van de opstellers van “Evangelicals and Catholics Together: The Christian Mission in the 3rd Millennium” is duidelijk in het hele artikel. Maar om welke reden dan ook, degenen die de verklaring formuleerden, en blijkbaar degenen die ze ondertekenden, zagen **de twee meest fundamentele verschillen** tussen Rome en de hervormers over het hoofd, welke verschillen de twee altijd hebben verdeeld, en hen nog steeds verdelen, en waarschijnlijk zullen blijven verdelen, tenzij de evangelische theologie capituleert voor Rome. Er zijn enkele tekenen dat dit laatste al is begonnen.

Wat zijn deze twee hoofdleerstellingen? Ze zijn *sola Scriptura* en *sola fide* [alleen de Schrift; alleen door geloof]. Dit dwong Luther om zijn 95 stellingen te schrijven en op de deur in Wittenberg te hangen.

Rome verwierp ten tijde van de Reformatie het gezag van de Schrift niet, maar ze geloofde niet dat enkel de Bijbel gezaghebbend was. De traditie werd op hetzelfde niveau verheven als de Schrift. Rome verwierp niet de verlossing door het geloof in de tijd van de hervormers, maar wat ze wel verwierp was dat redding *alleen* door geloof was, *sola*. Menselijke werken werden op hetzelfde niveau verheven als geloof.

Beide dwalingen worden vandaag de dag nog steeds omarmd door de Rooms-katholieke kerk. Er is geen enkele verandering opgetreden in de kijk van Rome op deze twee kardinale doctrines. Daarom, als evangelicalen met Rome samenwerken bij het verspreiden van het “evangelie”, is dat een compromis voor het geloof op het meest basale niveau.

Een moeilijkere Bijbelse waarheid voor velen om te accepteren en te gehoorzamen is de afscheiding van christelijke broeders die volharden in het wandelen in ongehoorzaamheid. Gods Woord gaat in op de vraag of de gelovige gemeenschap heeft met andere gelovigen die valse leringen aanhangen. Twee passages hebben in het bijzonder betrekking op dit punt: 1 Korintheërs 5:13 en 2 Thessalonicenzen 3:6.

De christenen in Korinthe kregen in een duidelijk, onmiskenbaar gebod te horen dat ze die goddeloze persoon in hun gemeente uit hun midden moesten wegdoen die schuldig was aan immoraliteit en weigerde het te belijden (1 Korinthe 5:13). De persoon die schuldig was aan de zonde werd “kwaaddoener” genoemd en moest uit hen worden verwijderd (vers 13). De heiligen in Thessalonika kregen ook te horen: “En wij bevelen u, broeders ... dat u afstand neemt van iedere broeder die ongeregeld wandelt en niet naar de overlevering die hij van ons ontvangen heeft” (2 Thessalonicenzen 3:6).

“Paulus gebiedt hen zich daarvan te verwijderen. Het werkwoord *stello* werd eerder in zijn geschiedenis gebruikt voor activiteiten zoals het oprollen van zeilen. Het betekent zich terugtrekken, een zich afzijdig houden van de dader in kwestie. Dit moet niet worden gedaan in een geest van superioriteit. Het beroep op broederlijkheid laat zien dat het deel uitmaakt van de plicht van een man jegens het broederschap dat hij de daden niet goedkeurt van iemand die, hoewel hij de naam van broeder claimt, niettemin door zijn daden ontkent waar de broederschap voor staat”.[9]

Juiste houding in afscheiding [10]

Te vaak vergeten separatisten dat de bijbelse leer van afscheiding zowel positief als negatief is. De volgorde van deze tegenstellingen is noodzakelijk. Tenzij er in de eerste plaats afscheiding *tot God* is, zal elke afscheiding *van afvalligheid* zinloos zijn. De Schriftuurlijke geboden om “ernstig te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” (Judas 3), om vast te houden “aan het voorbeeld van de gezonde woorden” (2 Timotheüs 1:13) verwijzen naar het geheel van waarheid dat aan ons is toevertrouwd en niet naar onze eigen persoonlijke opvattingen. Dit vereist volledige toewijding aan de Heer en Zijn Woord. Maar vastberadenheid om een organisatie of de eigen opvattingen te verdedigen vervangt vaak het gebod om te strijden en “gefundeerd en vast” in het geloof te blijven (Kolossenzen 1:23) en om overvloedig te zijn in het “werk van de Heer” (1 Korinthe 15:58).

Oppositie en afscheiding van iets wordt inderdaad vaak bereikt door een gebrek aan liefde, nederigheid en gebed jegens hen die verstrikt zijn in valse leerstellingen. De menselijke natuur is van dien aard dat het gemakkelijker is om naar iemand uit te halen dan om lief te hebben, het is gemakkelijker om hard te zijn en de dwalende te haten dan om nederig van geest te zijn, en **gemakkelijker om een oordeel uit te spreken dan om te bidden voor degenen die dwalen**. Toch openbaart de Schrift duidelijk dat we liefde moeten oefenen voor degenen van wie we ons afscheiden, liefde voor God en Zijn waarheid en niet voor onszelf (1 Timotheüs 1:5). Er moet gebeden worden voor alle mensen, zelfs voor hen die een valse leer aanhangen en zich verzetten tegen Gods Woord. Nederigheid zou kenmerkend moeten zijn voor degenen die proberen iemand te herstellen die “onverhoeds tot enige overtreding komt”, wat die overtreding ook mag zijn (Galaten 6:1)².

Omdat sommigen erin falen liefde, gebed en nederigheid aan de dag te leggen wanneer ze prediken en afzondering van valse leerstellingen in praktijk te brengen, is er in de geest van velen een verkeerde connotatie ontstaan. Helaas wordt het afzonderen van valse leer niet gezien als een Bijbelse leerstelling, omdat een liefdeloze, gebedsloze en trotse houding zeker niet wordt getolereerd in de Bijbel. Het is waar dat een bittere en harde houding, een falen om te bidden voor vijanden van Christus en trots verkeerd zijn. Maar omdat deze houdingen soms in verband worden gebracht met sommigen die zich afscheiden van afvalligheid, maakt de leer van de afscheiding nog niet onbijbels. Wat nodig is in deze dagen van pogingen om de kerk te verenigen en wijdverbreid vasthouden aan valse leerstellingen, is eenvoudige gehoorzaamheid aan de geboden van God – gehoorzaamheid niet alleen om ons af te scheiden, maar ook om volledig afgescheiden te zijn **tot God**. Deze laatste scheiding zal op zijn beurt binnen de separatist de bijbelse houdingen van liefde, gebed en nederigheid creëren. Het is een feit dat de geboden van de Schrift om af te scheiden niet volledig worden gehoorzaamd totdat die eigenschappen de gelovige kenmerken. Paulus zei het botweg toen hij onmiddellijk na zijn vermaning tegen valse leer zei: “Het einddoel nu van het gebod is liefde uit een rein hart, een goed geweten en een ongeveinsd geloof” (1 Timotheüs 1:5).

² Zie <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Keer-u-af.pdf>

Het doel van afscheiding

Eerst en vooral is gehoorzaamheid aan het Woord van God het doel van afscheiding van valse leerstellingen. Dit staat vast. Zijn er nog andere antwoorden op de vraag: *Waarom afscheiden?* Ja die zijn er. Hier zijn er drie die ik als belangrijk beschouw.

Ten eerste worden zowel God als Zijn Woord geëerd wanneer het kind van God gehoorzaamt. Het is een voorrecht en een eer om ons te onderwerpen aan de Schrift en de God van de Schrift.

Ten tweede biedt gehoorzaamheid aan de aansporingen van de Schrift om zich af te scheiden van valse leraren en hun leringen ook een middel om de leerstellige zuiverheid van de kerk en haar getuigenis te verdedigen. Wanneer de kerk afwijkt van haar bijbelse opdracht, heeft ze echt geen reden om te bestaan. De Heilige Geest van God verlangt ernaar om door het volk van God te werken om de zonde en Satans werk in de wereld te beteugelen. Dit kan niet volledig effectief zijn als er compromissen en bondgenootschappen worden gesloten met degenen die de waarheid van God verwerpen en zich ertegen verzetten.

Ten derde is er nog minstens één ander doel om ons af te scheiden van valse leerstellingen. Dwalende broeders kunnen geholpen en zelfs hersteld worden wanneer het Schriftuurlijke gebod om af te zonderen gehoorzaamd wordt. Degenen die ouder zijn in het geloof hebben de verantwoordelijkheid om aan de nieuwe, onvolwassen christen de ernst van hun geloof te laten zien. Aansluiting bij de vijanden van het kruis is een leugen voor allen die beweren de waarheid te geloven.

Francis Schaeffer verklaarde botweg de kwestie van de verantwoordelijkheid van de gelovige ten opzichte van de valse leer en degenen die deze promoten:

“Daarom moet worden gezegd dat ondanks (en zelfs dankzij) iemands toewijding aan evangelisatie en samenwerking onder christenen, ik me momenten kan voorstellen waarop de enige manier om de ernst duidelijk te maken van wat erbij betrokken is, met betrekking tot een dienst of een activiteit waar het evangelie zal worden gepredikt, erin bestaat om niet te accepteren, dat mannen van wier doctrine bekend is dat ze een vijand zijn, worden uitgenodigd om deel te nemen. In een tijdperk van relativisme is de praktijk van de waarheid, de enige manier om ervoor te zorgen dat de wereld onze protesten met betrekking tot de waarheid serieus neemt. Samenwerking en eenheid die niet leiden tot zuiverheid van leven en zuiverheid van leer zijn net zo gebrekkig en onvolledig als een orthodoxie die niet leidt tot zorg voor, en uitreiken naar, degenen die verloren zijn.[11]

Eindnoten:

¹ J. Gresham Machen, *Christianity and Liberalism* (Philadelphia: The Presbyterian Guardian, 1923).

² Ibid., p. 7.

³ Arno C. Gaebelein, *The Conflict of the Ages* (Arno C. Gaebelein, Inc., 1933), p. 64.

⁴ David F. Wells, *No Place for the Truth or Whatever Happened to Evangelical Theology?* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1993), p. 118.

⁵ John Eadie, *Commentary on the Epistle to the Ephesians* (Grand Rapids: Zondervan Publishing House, n.d.), p. 382.

⁶ Kenneth Wuest, *The Pastoral Epistles in the Greek New Testament* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1952), pp. 139-140.

⁷ R. V. G. Tasker, *The Second Epistle of Paul to the Corinthians* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974), pp. 99-100.

⁸ The key document upon which this new effort is based is “Evangelicals and Catholics Together: The Christian Mission in the Third Millennium” dated March 29, 1994. Thirty-nine scholars and Christian leaders endorsed this 25-page statement. Some of the better known signers were Colson, Neuhaus, Pat Robertson, J. I. Packer, Os Guinness, Kent Hill, Richard Land, John White, Bill Bright, Avery Dulles, John Cardinal O’Connor, Archbishop Francis Stafford, Bishop Carlos Sevilla, George Weigel, and Michael Novak.

⁹ Leon Morris, *The Epistle of Paul to the Thessalonians* (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974), p. 144.

¹⁰ The following is taken in part from the author's *Church Union* (Des Plaines, IL: Regular Baptist Press, 1971), pp. 128-129.

¹¹ Francis Schaeffer, *The God Who Is There* (Chicago: Intervarsity Press, 1968), p. 169.

Zie ook:

o Rubriek "Bijbelse Heiliging en Afscheiding": <http://www.verhoevenmarc.be/afzondering.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

Keer u af van afvalligen en ongeregelden

Waar wij het NIET over hebben:

1. Christenen die ONVERHOEDS tot enige OVERTREDING komen: Gal 6:1; Jak 5:20.
2. Als wij KLACHTEN hebben tegen elkaar: Kol 3:13; 1 Kor 13:7.
3. Als een broeder TEGEN U GEZONDIGD heeft: Mat 18:15-17.

Houd bij dit alles in gedachten:

"Want wij struikelen allen in veel opzichten" (Jak 3:15). En: "Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en is de waarheid niet in ons. Als wij onze zonden belijden: Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid" (1 Joh 1:8-9).

Waar wij het WEL over hebben: hardnekkige overtreders

- ⇒ Van "vaten van oneer", van huichelaars, verworpenen: afstand nemen: 2 Tim 2:19-21.
- ⇒ Ketters: verwerpen: Tit 3:10-11.
- ⇒ Zij die valse dingen leren en voorstellen: niet groeten, niet ontvangen: 2 Joh 10-11.
- ⇒ Zij die een andere leer brengen: wend u af van dit soort mensen: 1 Tim 6:3-5.
- ⇒ Zij die onenigheden teweegbrengen en doen struikelen: teken hen, keer u van hen af: Rom 16:17; 2 Thes 3:6.
- ⇒ Hij die niet gehoorzaam is aan het apostolische Woord: hem bekend maken: 2 Thes 3:14-15.
- ⇒ Schijngelovigen: keer u van hen af: 2 Tim 3:5.
- ⇒ Slechte omgang: niet aangaan: 1 Kor 15:33.
- ⇒ Ongelijk juk of span met ongelovigen: gaat uit hun midden weg, zonder u af: 2 Kor 6:14-17.
- ⇒ Onvruchtbare gesprekken: niet aan deelnemen, ontmasker ze: Ef 5:11.
- ⇒ Valse kringen: ga daaruit weg: Jes 48:20; 52:11; Jer 51:6, 45; 2 Kor 6:17; vgl. Op 18:4-5.

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Keer-u-af.pdf>